

ZARAR

**ORTAOKUL HİKAYE DALI
TÜRKİYE BİRİNCİSİ**

GÖZDEN NUR AKBABA
İMKB İNÖNÜ ORTAOKULU
ERZURUM / YAKUTİYE

SİYAHIN BURUK TEBESSÜMÜ

Avuç içlerini aç Küçük Adam! Her çizgiyi kazı zihnine akabinde aynanın karşısına geç ve buluştur gözlerini suretinle. Bizi sizden ayrı kılan ne var diye aynaya bak. Çekinme, sorgula! Öylece dur ta ki bizim de insan olduğumuzu anlayana dek. İnsan olarak aramızdaki tek fark ten rengimiz seninle. Sen beyazsın ben siyah. Fakat bu kadar basit değil her şey. Bizim hayatımıza kara çalındı bir kere. Peki neden?.. Neden dersin Küçük Adam? Cüssece aynı görünen kalplerimiz kirli olduğu için mi, bu yüzden mi bütün dünya bizi cezalandırıyor? Cevabını duyar gibiyim ama yanlıştın Küçük Adam! Bir de benden dinle olanı biteni. Hak verirsin, belki...

Sana dünyanın en kıymetli yerinden yazıyorum bu kelimeleri. Neresi dersin Kudüs'ün yıkık dökük evlerinden birinde can buluyor bu satırlar. Öyle ya şimdi sana kendi diyarımı kötölemiş gibi oldum. Asla, burası öyle kıymetli öyle muazzam bir coğrafya ki! Denir ya "Coğrafya katedir!" diye. Biz bu dünyanın en şanslı insanlarıyız aslında. Bizim bebeklerimizi Kudüs emzirir. Bizi her sabah uyanınca Kudüs selamlar. Kudüs büyütür. "Kudüs anadır!" Küçük Adam!

Kim olduğunu bilmediğim ve asla bilemeyeceğim birine ait bu satırlar. Ah, ne komik! Belki bir boşluğa yazıyorum, belki hiç kimsenin eline geçmeyecek bu yazdıklarım ve ben kaderimin zifirisini taşıdığım bedenim ile can vereceğim. O muhakkak! Hikayeme geçiyim değil mi Küçük Adam? Hayatlarımızın zifirisini daha fazla bulaştırmayayım gözlerine. Ben Yakup, öğretmenim. Yani öğretmendim eskiden. Şimdi bir şeyler öğretmek için çocuk çığılığı duymak bile zor bu coğrafyada. Öğrencilerim vardı hepsi minik minik. Görmem gerekirdi Küçük Adam o kapkara gözlerindeki yaşama sevincini görmem gerekirdi. İki sene evvel bir cuma sabahı. Kırk altı siyah inciye sahiptim ben. Minik ağızlarından Kur'an kelimelerinin döküldüğü bir ders. Her şey çok güzel. Karnı aç ama gönlü tok güzellerim benim. Ne de güzel okurlardı vallahi kulağının pası silinirdi. Sahra... Sıra Sahra'daydı. En kıymetlim. Adındaki kuruluşu yüreğinin çağlayan ırmaklarıyla sulamış dokuz yaşında bir kız çocuğu. Sınıf pür dikkat, o bülbül sesinden Kur'an dinlemek istiyor herkes. Sahra başladı bir süre devam etti. Sonra... Sonra onlar geldi. Eli kanlı, gözlerinde çağın nefreti olan katil adamlar(!) geldi. İncancımızı, kitabımızı okumamıza müsaade etmediler. "Burası bizim coğrafyamız!" dediler. Nelere şahit oldu şu gözlerimiz! Daha ana kuzusu yavruları nasıl korkuttular ellerindeki silahlarla. Bu başkaydı. Bambaşkaydı. Açlık, susuzluk gibi değildi. Fakirlik fukaralık değildi. Allah'ın verdiği canaydı kasıtları. Gönül verdiği cananaydı. Dinine, kitabına... Her şeye. İlk o gün tattı vücudum paslı mermiyi. Onlar Kur'an'ı yere atmak isteyince müdahale etmek istedim. Sonrası bulanık, kürek kemiklerimin arasında bir ağrı... O ağrı ile yüzüstü yere kapaklandım. Duracaklarını ümid ediyordum. Öyle oldu Küçük Adam! Karnıma defalarca vurdular. O an... O an gözlerindeki nefretin hiddetine şahit oldum. Vicdan, insanlık, din onlara inmemiş gibi. Sonra ne mi oldu?

Öğrencilerimden birkaçını öldürdüler. Gözümü açtığımda öğrendim. Ağzı Kur'an kokan süt çocuklarımı sildiler dünya yüzünden. Ben mi? Merak mı ediyorsun? Söyleyeyim o halde. Belimin altı tutmuyor Küçük Adam. Yürüyemiyorum artık. Benden ailelerin emanetini aldılar. Benden Rabbim'in emanetini aldılar. Şimdilerde yerin kırk kat altından yazıyorum sana. Sığınak gibi bir yer burası. Onların kanlı ellerinden kurtulmak için geldik buraya. Yalnız değilim bir dolu insan var burada benimle birlikte. Ama kadar üzgünüm ki. O kadar üzgünüm ki Küçük Adam! Çünkü burada saklanmak zorundayım. Benden aldıkları bedenim yüzünden karşısına çıkamayacak durumdayım. Bir erkek olarak bu ne kadar gururumu incitiyor anlayamazsın. Kadınlar ve çocuklardan oluşan bir sığınak burası. Elbette erkekler de var. Benim gibi erkekler... Kolu, bacağı tutmayan yarım insanlar... Diğerlerini sorarsan onlar yeryüzünde. Onurlu, şerefli bir asker olarak onların silahlarına karşı taşla savaşıyorlar. Elimizde yok, vakti geldiğinde öğreneceksin. Sebat etmek derler burada buna. Kim bilir belki onların silahlı ellerine karşı bizim göğsü iman dolu neferlerimiz galip gelir. Allah büyük bakalım. Ne kadar zamandır burdayım hiçbir fikrim yok. Belki iki ayı aştı ama biliyor musun gökyüzünü çok özledim. Secdeye değen alınları görmeyi çok özledim. Ben dinimi özledim Küçük Adam. Bizi neden kimse duymuyor. Ses versenize çığlıklarımıza, sağır mı oldunuz?

Dün sabah namazından evvel bir ananın feryadıyla sıçradık yerimizden. Birkaç dakika olmadan herkes kerpiç avluya toplanmıştı. Kalabalıktan ortada ne olduğunu göremiyordum. İnsanları yararak sandalyemle içeriye doğru sokuldum. Aman Yarabbi! Ne keder. Kucağında daha dört yaşındaki yavrusu ile yerin ortasını yumruklayan bir kadın! Etraftakilerin yüzlerine baktım. Herkesin gözü yaşlı. Herkes durgun. Her şey için çok geç. Sana o kadının acısını anlatamam Küçük Adam. Boğazında düğümlenen hıçkırıklarını anlatacak kelam bilmiyorum ben. Kıyameti kopmuş gibi. Ağzından dökülen feryadları bir duysan dünyada daha büyük acı olur mu dersin. Yavrucağa yaklaştım soğumaya başlayan bedenini aldım kucağıma. Ateşli hastalık geçirmiş. Eldeki imkanlar kısıtlı olunca müdahale edilememiş. Kelimeler gönlümde düğümlendi. Daha ufacık. Onun cansız bedenini kucağıma aldığımda öğrencilerim geldi gözümün önüne. Tutamadım kendimi birkaç damla yaş süzüldü gözlerimden. Bu anaya ne denir şimdi? Nasıl avunur yangın yeri olan gönlü? Cevabı bende de yok Küçük Adam. Elimi omzuna koydum "Mekanından sual yok kardeşim, Rabbim sabrını versin. Başımız sağ olsun." dedim. Gözlerini bana çevirdi. Kan çanağı olmuş akı. Göz pınarları kurumuş. Gözleriyle konuştu denir ya... Öyleydi o anki bakışları. Ağrına gidiyordu elbet. Ana kuzusunu bu toprağın altına vermek ağrına gidiyordu. Ama benim inancım tam. Baş edecek bu acıyla. Çünkü Kudüs Anası o. Bizim kadınlarımız ana olmayı Kudüs'ten öğrenir. Burası ilk yurt, burası vatan! Sen Kudüs Anası'nın baş edeceksin kardeşim! Dul kalan, yetim kalan herkes... Herkes baş edecek bu acıyla çünkü bizim bizden başka dostumuz yok. Bizim düşme lüksümüz yok! Bayrağı elden bırakma lüksümüz yok!

Sana her şeyi olduğu gibi anlatamıyorum Küçük Adam. Yetmez. Ne bu yıpranmış defter yaprakları ne de mürekkep yeter... Ama anla sen olur mu? Tüm dünya gibi kulaklarını kapama bize. Biz yaşadık, biz burada nefes aldık! Üzüldük, sevindik. Bir insan ne kadar dolu yaşarsa bu hayatı biz de o kadar yaşadık. Varız biz unutma olur mu? Öğrencilerimi, gözü yaşlı anayı, dul kadınları ve beni... Unutma olur mu?

Bugün yanıma Sahra geldi. Bahar çiçeğim benim, güzel talebem. O kadar masum ki daha babasını yitirdiğinden bile haberi yok. Kara ellerinde bir beyaz dünya biriktirmiş. Sana biraz ondan bahsetmek istiyorum. Onun kömür karası gözlerindeki ışıktan bahsetmek istiyorum. Dinle beni. Her şeyden önce o bir çiçek! Kuru coğrafyanın bahar çiçeği. Fakir bir ailenin dördüncü çocuğu. O kadar iyimser o kadar temiz yürekli ki! Eline kırmızı bir uçurtma almış yanıma gelmiş. Şaşkın şaşkın yüzüne baktım "Sahra... Nereden buldun bunu? Yukarı çıkmadın değil mi?!" dedim. Gülümsedi. Elimi tutarak "Hayır, hayır yukarı çıkmadım ki. Bakın... Bakın bu uçurtma bizim uçurtmamız. Ben bunu poşetten yaptım. Bu bizim karanlık göğümüzün ilk uçurtması." dedi. O yüzündeki umut. Ah yüreğimi sarıyor minicik elleriyle. Gülümsedim "Sahra..." dedim. "Güzel kızım, çöl çiçeğim benim. Bu burada uçmaz ki." dedim. Sahra hafif kaşlarını çatarak "Neden? Neden uçmasın?" dedi. Durdum... O kadar inanmıştı ki uçağına. Güzel gönlünü kıramadım. Derin bir nefes aldım "Uçar tabi... Uçar tabi güzel kızım. Sadece zaman. Sadece sabır. Elbet uçar." dedim. Sahra aldığı cevaptan memnun olacak ki yalın ayak koşmaya başladı o karanlıkta. Karanlığı aydınlatan bir fener misali. Adımını attığı her yer aydınlık... Yaptığı uçurtmayı yukarı doğru uzattı. İpini çekti. E tabi olmadı. Olur mu hiç. Zifiri aydınlığı kabul eder mi sofrasına? Etmez. Öyle de oldu. Uçurtma yere düştü. Sahra bu pes eder mi hiç? Defalarca denedi. Ta ki yalın ayakları nasırlaşana kadar. En son gözü yaşlı yanıma geldi. "Olmuyor..." dedi. "Uçurtmam bozuk. Olmuyor, uçmuyor. Ama neden? Sizin okulda yaptığınız uçurtma uçuyordu. Bu neden uçmuyor. Bozuk mu?" dedi. Gözümün yaşıyla dinledim onu. Sonra "Gel..." dedim. "Gel yavrum. Konuşalım biraz seninle." dedim. Sahra geldi yanıma oturdu. Saçını sevdim. Aldım kucağıma oturttum. "Güzelim benim. Kızım... Uçurtman uçmuyor çünkü biz yerin altındayız. Rüzgarımız yok bizim, göğümüz yok bizim. Ama sana söz Sahra. Sana söz evladım. Buradan çıktığımız ilk gün seninle birlikte göğe salacağız o uçurtmayı." dedim. Sahra dinledi. İkna edilmekle hüznün arasında bir ifade takındı. "Bizim neden gökyüzümüz yok? Biz bir suç mu işledik, bizi neden yerin altına kapattılar?" dedi. Ne doğrudu. Güneşimizi elimizden alıp dünyamızı karartan haydutlar! Yatacak yeriniz yok. Vallahi yatacak yeriniz yok! Şimdi ne denir bu çocuğa. Düşündüm, uzun soluklu düşündüm. "Hayır, biz suçlu değiliz. Bizim suçumuz yok. Olmadı hiç olmadı. Biz cennetimizin bedelini ödüyoruz. Her güzel şeyin bir bedeli vardır kızım. Kudüs ki ilk mescit! Kudüs ki peygamber ocağı! Biz bu kutlu topraklara sahip olmanın bedelini ödüyoruz!" dedim. Sahra dinledikten sonra ayağı kalktı, bir çocuk sevinciyle "Boyayalım! Boyayalım o halde." dedi. İlk başta anlayamadım. Ne ifade etmek istiyordu. Sahra tüm şaşkınlığı içinde geceye alkış tutarak "Boyayalım, kendi göğümüzü biz boyayalım. Mavimizi biz yapalım. Olmaz mı?" dedi. Ben... Ben sustum. Hiçbir şey diyemedim. Sen diyebilir miydin Küçük Adam? Karşıdaki bu meleğe "Olmaz!" diyebilir miydin? Gözlerimdeki yaş sildim. "Olur kızım. Olur boyarız." dedim. Sonrasında Sahra'nın annesi geldi. Yiyecek bir şeyler getirmiş. Teşekkür ederek aldım. Giderken Sahra'yı da götürdü. Uzun uzun düşündüm. Hayallerini yıkmamak, çocukluğunu öldürmemek için ne yapabiliirdim? Hiçbir cevap bulamadım. Ona bir gökyüzü veremem ki ben. Akabinde mutlu olsun diye onu yukarı çıkarıp kanlı gökyüzüne emanet edemem ki ben! Yapamam bunu kızım! Yapamam bunu sana.

Seccade başında kendimi telkin ederken yakalıyorum. Gececek diyorum “Allah’ım sen bizlere Yakup (a.s.) sabrından nasip eyle.” diyorum. İnanç yitirilmiş değildir elbet. Ve ben inanıyorum bizim sonumuz karanlık değildir. Ama sen Küçük Adam! Sen bu yaşananlara sağır oluşunun bedelini nasıl ödeyeceksin? Kaldırabilecek misin bu insanların yükünü. Yanlış anlama. Ben kimseyi suçlamıyorum. Açıkçası suçlu da aramıyorum. Esas suçlular zaten bariz. Onları da insan yerine koymuyorum ben. Ama sen... Seni tanımadan gönül yakınlığı kurdum seninle. Kim bilir başka bir diyarın başka semtinde... İnsanların mutlu olduğu, yüzlerin hep güldüğü bir mekanda seninle içecek kahvemiz vardır. Olur mu dersin? Küçük Adam taş ustasının hikâyesini bilir misin sen? Duymuşsundur muhakkak! Ona benzetirim ben halimizi. Her denediğimiz şimdilerde boşa çıksa bile, hamlelerimiz avuç içlerimizde buharlaşa bile... Bunun bir sonu var Küçük Adam. Taş misali onuncu da değil ama belki yüzüncü de... Ama elbet. Elbet bir gün Küçük Adam! Biz olacağız, biz refaha kavuşacağız. O zaman bu siyahi insanların yüzünde bir tebessüm olacak. Yaşadıklarının acısıyla... Siyahın buruk tebessümü...

Ve yine baharı müjdeleyen ilk muştular düşecek bizim gönlümüze. O kırmızı uçurtma göklerde salınacak. Var gücüyle. Umut saçarak. Benim biricik talebemin gözündeki yaşlara değecek bir gün olacak o gün. Gözü yaşlı o ananın içinin soğuduğu bir gün olacak. Karanlık baki değildir! Her yüze, her hayata sadece keder çalınmamıştır mesela. Biz bir döngü içinde değil miyiz zaten? Mutlak olan bu değil mi? Tüm bu dediklerim var olduğunda zihnimizde sadece zafer, yüreğimizde sadece iman olacak. Geçmişini unutanlardan olmayacağız Küçüküm. Olmayacağız. Gök bize yine mavi olacak. Silahla taşın mücadelesini taşlar kazanacak. Fakat ne zaman? Bu bilinmez. Elbet... Elbet bir gün kazanacağız çünkü burası Kudüs. Burası İslam yuvası. Burası Ana! İnan sen de olur mu? Şüphesiz Küçük Adam... Şüphesiz Kudüs İslam’ındır!
19 Ağustos 2009 KUDÜS İSLAM’INDIR!

Kanlı coğrafyanın zafer müjdesi dün gece iki sularında ajansımıza ulaştı. Uzun zamandır süregelen savaşın esas galibi belli oldu. Kudüs semalarında yeniden ezan sesi yankılandı. Ağır bir bilançoya sahip olan savaşın kahramanları dün gece Mescidi Aksa önünde bulundu. Galibiyetin henüz kesinleştiği ilk saatlerde Kudüs'un mavi semasına kırmızı uçurma salan Küçük bir kız çocuğu ve öğretmenin yüzündeki büyük sevinç bütün halk tarafından ilgiyle izlendi. Halkın birlik yürüyüşü ve ağızlarındaki yüce tezahürat herkesi duygulandırdı. Hükümet tarafından savaşta hayatını kaybeden şehitler için anıt yapımına başlandı...

(Bir gazete haberi/ 3 Haziran 2013)